

„Benne temetkeztetek el a keresztségben, és benne támadtatok fel”

Részletek XVI. Benedek pápa nagyböjti üzenetéből

A nagyböjt, amely a húsvét szent ünnepéhez vezet minket, nagyon értékes és fontos liturgikus időszak az egyház számára, s ennek tükrében örömmel fordulok hozzátok néhány gondolattal, hogy ezt az időszakot kellő elkötelezettséggel éljük meg. Az Egyház közössége, mi-

közben a Jegyesével való végleges találkozásra tekint, amely az örök húsvétban valósul meg, állhatatos imádsággal és buzgóbban gyakorolva az irgalmasság tetteit, fokozottan törekszik a lélek megtisztulására, hogy a Megváltás misztériuma által még bővebben merítsen a Krisztus Urunkban való új életből (vö. nagyböjti I. prefáció).

1. Már megkeresztelésünk napján megkaptuk ezt az új életet, amikor „Krisztus halálának és feltámadásának részeseivé lettünk”, és elkezdődött számunkra „a tanítványság örömteli és felemelő kalandja”. Szent Pál újra és újra rámutat leveleiben arra az egyedülálló közönségre, amely ebben a keresztségi megtisztulásban valósul meg Isten Fiával. Az a tény, hogy a keresztséget a legtöbb esetben gyermekként kapjuk meg, rámutat, hogy Isten ajándékáról van szó: senki sem saját erejével érdemli ki az örök életet. Isten irgalmát, amely eltörli a bűnt és lehetővé teszi, hogy „ugyanazzal a lelkiülettel” éljük életünket, „amely Krisztus Jézusban volt” (vö. *Fil 2,5*), ingyen kapja az ember.

A Népek Apostola a filippiekhez írt levélben kifejezi az átalakulás értelmét, amely a Jézus halálában és feltámadásában való részesedés által valósul meg, és rámutat céljára: „hogy ezáltal eljuthassak a halálból a feltámadásra

is” (*Fil 3,11*). A keresztség tehát nem csak egy múltra emlékező szertartás, hanem találkozás Krisztussal, aki a megkeresztelt ember egész létét alakítja, az isteni életet ajándékozza neki és őszinte megtérésre hívja, melyet a kegyelem indít el és tart fenn, és ez vezet majd el Krisztus teljessége életkorának mértékére.

Különleges kapcsolat fűzi a keresztséget a nagyböjthöz, amely alkalmas időszak az üdvözítő kegyelem megtapasztalására. A II. Vatikáni Zsinat atyái az egyház minden pásztorát arra hívták, hogy „minél bőségesebben alkalmazzák a nagyböjti liturgia sajátos keresztségi elemeit” (*Sacrosanctum Concilium, 109*). Az egyház ugyanis már a kezdetektől összeköti a húsvéti vigiliát a keresztség szertartásával: ebben a szentségben megvalósul az a nagy misztérium, amely által az ember meghal a bűnnek, részesedik az új életből a feltámadt Krisztusban és megkapja Isten Lelkét, aki feltámasztotta Jézust a halálból (vö. *Róm 8,11*). Ezt az ingyenes ajándékot mindannyiunknak újból és újból fel kell élesztenünk magunkban és a nagyböjt ahhoz hasonló utat kínál fel számunkra, mint a katekumenátus, amely a hit és a keresztyén élet semmivel nem helyettesíthető iskolája.

2. Ahhoz, hogy komolyan elinduljunk a húsvét felé vezető úton, és készüljünk az Úr feltámadásának ünneplésére – a liturgikus év legnagyobb és legörömtelibb ünnepére –, mi lehetne megfelelőbb annál, minthogy hagyjuk, hogy Isten igéje vezessen minket. Ezért az egyház a nagyböjti vasárnapokon felolvasott evangéliumi szakaszok által végigjáratja velünk a keresztyén beavatás útjának szakaszait: a katekumenekkel az újjászületés szentségében való részesedésre készülve, a megkeresztelteltekkel pedig azért, hogy új és meghatározó

lépéseket tegyenek Krisztus követésében, és teljesebben ajándékozzák magukat neki.

A nagyböjti út a húsvéti szent három napban, különösen a szent éjszaka nagy virrasztásában teljeseedik ki: keresztségi fogadalmunk megújításával újra megerősítjük, hogy Krisztus életünk Ura, azé az életé, amit Istentől kaptunk, amikor újjászülettünk „vízből és Szentlélekből”. Ismét megerősítjük szilárd elhatározásunkat, hogy válaszolunk a kegyelem működésére és ezáltal tanítványai leszünk.

3. A keresztség szentsége által történő elmerülésünk Krisztus halálában és feltámadásában, mindennap arra ösztönöz bennünket, hogy megszabadítsuk szívünket az anyagi dolgok terhétől, a „földdel” való önző köteléktől, amely szegénnyé tesz és megakadályoz minket, hogy készségesek és nyitottak legyünk Isten és a felebarát előtt. Isten Krisztusban szeretetként nyilatkoztatta ki magát (vö. *1Jn 4,7-10*). Krisztus keresztje, „a kereszt szava” megmutatja Isten üdvözítő erejét (vö. *1Kor 1,18*), aki önmagát ajándékozta oda, hogy az embert újra felemelje és megmentse – ez a szeretet legradikálisabb formája. A böjtt, az alamizna és az imádság hagyományos gyakorlatainak keresztül, amelyek a megtérésre való törekvésünket fejezik ki, a nagyböjtt arra nevel minket, hogy egyre radikálisabban éljük meg Krisztus szeretetét. A böjtt, amelynek különböző motivációi lehetnek, a keresztény ember számára mély, vallási értelmet nyer: szegényebbé téve asztalunkat megtanuljuk legyőzni önzésünket, hogy az ajándékozás és a szeretet logikája szerint éljünk. Elviselve valaminek a hiányát – és nem csak a fölöslegről való lemondást –, megtanuljuk levenni tekintetünket az „énünkről”, hogy felfedezzünk Valakit magunk mellett és felismerjük Istent sok testvérünk arcán. A keresztény számára a böjtt egyáltalán nem magába zárkózás, hanem még inkább megnyílás Isten felé és az emberek szükségletei előtt, és ezáltal az Isten iránti szeretet egyben felebaráti szeretet is (vö. *Mk 12,31*).

Utunk során szembetalálkozunk a birtoklás és a pénzsóvárság kísértésével is, amelyek Isten elsőbbségét veszélyeztetik életünkben. A birtoklás vágyának következményei erőszak, hatalommal való visszaélés és halál. Ezért az Egyház – különösen a nagyböjti időben – ar-

ra hív, hogy gyakoroljuk az *alamizna* adást, vagyis javaink másokkal való megosztásának képességét. A javak bálványozása azonban nemcsak eltávolít másoktól, hanem üressé, boldogtalanná teszi az embert, becsapja, állítja anélkül, hogy megvalósítaná, amit ígér, mert az anyagi javakat Isten helyére teszi, aki az élet egyetlen forrása. Az alamizna gyakorlata felhívás arra, hogy Isten legyen számunkra az első és odafigyeljünk a másik emberre, hogy újra felfedezzük jóságos Atyánkat és megtapasztaljuk irgalmát.

Az Egyház az egész nagyböjti időszakban különösen bőven adja nekünk Isten ígését. Róla elmélkedve és magunkévá téve, megélve a mindennapokban, megtanuljuk az *imádságnak* egy értékes és semmivel nem helyettesíthető formáját, mert az Istenre való odafigyelés, aki továbbra is szól hozzánk szívünkben, táplálja hitbeli előrehaladásunkat, melyet keresztségünk napján kezdtünk el. Az imádság lehetővé teszi azt is, hogy új módon fogjuk fel az időt: az örökkévalóság és a természetfeletti távlata nélkül ugyanis az idő csupán egy olyan távlat felé vezet lépteinket, amelynek nincs jövője. Az imádságban azonban időt találunk Istenre, ezáltal felismerjük, hogy „az Ő igéi nem múlnak el” (vö. *Mk 13,31*), és abba a bensőséges közösségbe lépünk vele, „amit senki el nem vehet tőlünk” (vö. *Jn 16,22*) és amely megnyit bennünket arra a reményre, amelyben nem csalódunk, az örök életre.

Kedves Testvéreim! A Megváltónkkal való személyes találkozás által, valamint a böjttön, az alamiznán és az imádságon keresztül a megtérés útja a húsvét felé arra segít, hogy újra felfedezzük keresztségünket. Az ideai nagyböjttben újítsuk meg készségünket annak a kegyelemnek a befogadására, amit Isten akkor nekünk ajándékozott azért, hogy megvilágítsa és vezesse minden tevékenységünket. Arra vagyunk hivatottak, hogy Jézus egyre nagylelkűbb és hitelesebb követésében mindennap megéljük mindazt, amit e szentség jelent és megvalósít. Ezen az utunkon rábízunk magunkat a Szűzanyára, aki világra hozta Isten Igéjét hitben és testben, hogy úgy, mint ő, elmerüljünk Fiának, Jézusnak halálában és feltámadásában, és örök életünk legyen.

FATIMA ÜZENETE

Ezen az oldalon hónapról hónapra a fatimai jelenések történetével, utóéletével és ami a számunkra a legfontosabb: nekünk szóló üzenetével foglalkozunk. Ezúttal a látnokok további sorsát idézzük fel.

Az 1917. júniusi jelenés alkalmával Szűz Mária azt mondta, hogy Ferencet és Jácintát hamarosan a mennyországba viszi. Ferenc, ez a tiszta lelkű, vidám, alázatos és vidám kisfiú 1918 végén súlyos betegségbe esett. Hosszú és fájdalmas betegségét szent megadással viselte, hogy ezzel „vigasztalja Istenét”. Az utolsó kenet kiszolgáltatása alkalmával vette magához, először és utoljára az Úr Jézus eucharisztikus testét. Mosolyogva halt meg 1919. április 4-én.

Jácinta szinte ugyanabban az időben kapta meg ugyanazt a betegséget, de az ő engesztelő hivatása több szenvedéssel járt. Kórházba került, ahol fájdalmas műtéttel próbálták megmenteni az életét – sikertelenül. Végül teljes magányban halt meg 1920. február 20-án, halálos ágyánál csak az Angyalok Királynője volt jelen.

Csak Lúcia maradt itt a földön a három kis látnok közül, hogy beteljesítse a Szűzanyától kapott küldetését: átvegye az Egyház és a világ további sorsára vonatkozó titkokat, illetve apostola legyen Mária Szeplőtelen Szívének.

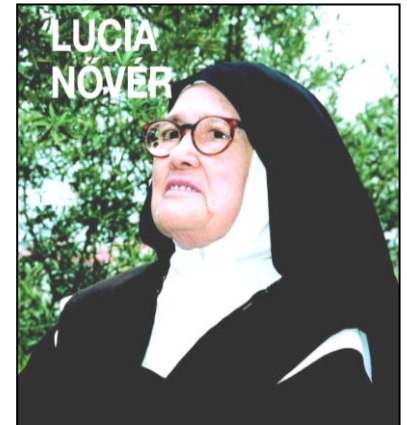
1925 októberében belépett a pontevedrai dorottyás nővérek kolostorába. Ez a rendház ma is a Szeplőtelen Szív tiszteletének központja. Itt jelent meg számára a Szent Szűz a gyermek Jézussal együtt, hogy kinyilvánítsa neki az első titkot. Kevéssel ezután a Dorottyánővérek tui rendházában megkezdte a novíciátust, majd 1928 október 3-án fogadalmat tett. Itt kapta meg a második titok kinyilatkoztatását.

1946-ban Lúcia nővért Portugáliába küldték. Miután a jelenési helyeket a Cova de Iriában és Aljustrelben meglátogatta és azonosította, a Porto melletti Vila Nova de Gaiban lévő sardói házba rendelték. És végül, amikor felébredt benne a visszavonultság és magány utáni régi vágy, XII. Piusz pápától megkapta azt a kegyet, hogy a kármelita apácához menjen át. 1948. március 25-én lépett

be oda. Mária Szeplőtelen Szívéről nevezett Lúcia nővér ezután itt élt egészen 2005. február 13-án bekövetkezett haláláig imádságban és vezeklésben: a fatimai zarándokok, akik Coimbrán keresztül mentek és a kármelt meglátogatták, hallhatták a hangját a sarutlan kármelita apácák karénekeiben.

Erdő Péter bíboros, prímás 2003 októberében, a rózsafüzér évének Fatimában történt lezárása alkalmával találkozott Lúcia nővérral Coimbrában, miután magyar szentmisét mondott abban a kármelita kolostorban, amelyikben a nővér lakott. Így emlékszik a látnokra:

„Sugárzó egyénisége rendkívül nagy hatással volt rám. Arcán, mozgásán, beszédén átütött a spiritualitás, hatalmas lelki intelligencia jellemezte. Találkozásunk alkalmával a mi dolgainkról is kérdeztük őt. A nővér bölcsen, keresetlen egyszerűséggel csak annyit mondott: azt üzenem, hogy legyenek szentek. Ez Lúcia nővér üzenete: nem adhatjuk alább, minthogy megpróbálunk szentek lenni. Ő is erre törekedett. Máig őrzöm kedves ajándékát, egy rózsafüzért, amelyet ő is használt, és amelyet minden hónap első szombatján magammal viszek, amikor az egyházmegye különböző templomaiban közösen végezzük a rózsafüzért. Látnunk kell, hogy a Szűzanya nemcsak egyszerűen megjelent Fatimában, nemcsak vigasztal, nemcsak azt mondja, hogy bízunk Istenben, hanem felszólít a megtérésre. Az üzenetekből számunkra az is kiderül, hogy a történelem, amelyet napjainkban is élünk, az isteni gondviselés erőterében zajlik, és bízhatunk benne, hogy végül Szűz Mária Szíve győzedelmeskedni fog - a mi megtérésünk által is.”

Forrás: fatima.lap.hu, Új Ember (folytatjuk)

FERENCES OLDAL

Mihály atya kitüntetése

Schmitt Pál köztársasági elnök a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjét adományozta *Kamarás Mihály* ferences atyának az újvidéki magyarság körében 1943–44-ben végzett apostoli munkásságáért, kitartásáért és hűségéért, valamint Boldog John Henry Newman és Morus Szent Tamás könyveinek fordításáért.

Kamarás Mihály a Békés megyei Alsókamárson, sváb családban születet 1918-ban. Szegeden piarista diák volt, majd belépett a ferences rendbe. Teológiai tanulmányai és pappá szentelése után az akkor visszacsatolt Újvidékre került. A szerb kommunista partizánok őt is súlyosan bántalmazták, de túlélte a gyilkos napokat. „Talán keményebb volt a fejem, mint az övék” – mondja alázatos humorral Mihály atya, akit az 1944-es események után kiutasítottak Jugoszláviából. Ezt követően Szegeden, Pécsen, Salgótarjánban volt lelkipásztor, az ötvenes években segéd munkásként dolgozott. 1958-tól ismét rendi keretben tevékenykedett Budán, Mátraházán, Esztergomban, New Yorkban és Szegeden. A szellemileg ma is friss és fiatalos Mihály atya ma a budai rendházban él. Vágya, hogy ha már vértanúságot szenvedett társai: Kristóf és Krizosztom „itt felejtették”, akkor hadd érhesse meg a boldoggá avatásukat, reméljük, teljesülni fog.

Búcsú Jeromos atyától

Február 26-án, életének 96. évében elhunyt a sokak által ismert és szeretett *Huszár Jeromos* atya.

Egyházasrádócon született 1915-ben. Az elemi iskolát szülőfalujában végezte, ezt követően bencés diák volt Esztergomban és Pápán, itt már ferences rendi növendékként. Érettségi után, 1937-ben rendi előjárói a salzburgi egyetemre küldték filozófiai tanulmányok végzésére. Itt élte át 1938 márciusában az Anschlusst. Ha-

zakerülése után a Pázmány Péter Egyetem Hit-tudományi Karán folytatta tanulmányait. 1941 júniusában szentelte pappá Zadravec István ferences püspök, majd kitüntetéssel doktorált 1943-ban a szegedi egyetemen.

Tanári működését a legnehezebb időben, 1944-ben kezdte meg az esztergomi gimnáziumban; történelmet és földrajzot tanított. 1950-től azon néhány korábbi ferences tanárok egyike volt, aki vállalta a további tanítást, és orosz-lánrésze volt abban, hogy az iskola fennmaradt és napjainkig is működik. 1965-től 1974-ig volt igazgató, illetve igazgatóhelyettes. Az 1989/90-es tanév végéig oktatott, majd mikor a rend visszakapta a zalaegerszegi rendházat, ott szolgált lelkipásztorként.

Isten jóságának tanúja volt amerre megfordult, a Lélek erejével és békéjével állt a rábízottak elé. Személyes emlékeket őrzött mindenkiről, akivel csak találkozott: oszlatta a bűt, derűt sugárzott a megfáradt szemekbe és szívből örült az örvendezővel. Szerette ezt a nagy és csodaszép világot – a sportot, a zenét, a természetet, a tudományokat – életre keltette azoknak, akik hallgatták. Eszmény-képeivel, belső tüzellel és hiteles hivatástudattal tartott magas mércét tanártársainak és adott bátorságot az önmagát kereső kamasznak. Majd mértéktar-

tóan szelíd lett, ha igazgatóként figyelmeztetésre kényszerült. Méltósággal és alázattal viselte hivatalait – jóságos ember maradt az íróasztal mögött is. Sok kitüntetésben volt része, de ezeket mind a rendje iránti megtiszteltetésként kezelte. A ferences életideált látta és írta meg a kortárs és a korábban elhunyt rendtársai életében. Mint gazdag és tiszta forráshoz fordultak hozzá fiatal testvérei az időskor alkonyán is, áldást és békét osztott, reményt az életre, lelkesedést a holnaphoz.

Az érte felajánlott szentmise március 11-én, pénteken lesz az esztergomi ferences templomban, ezután helyezik örök nyugalomra a rendház kriptájában.

Az érte felajánlott szentmise március 11-én, pénteken lesz az esztergomi ferences templomban, ezután helyezik örök nyugalomra a rendház kriptájában.

Forrás: Ferences Sajtóközpont/Magyar Kurír

A templom misztériuma

9. A mellékoltárok

A kereszténység az ókori bazilikákkal olyan templomtípust örökölt, melyben egyetlenegy oltár volt, s mintegy ezer éven át ez maradt a modell a római egyházban. Szíria és Egyiptom legrégebbi keresztény templomaiban viszont három oltárt találunk: a központi oltár mellett két mellékszentélyt, mint ahogy a bizánci templom ikonosztázanak két kisebb kapuja is önálló oltárokhoz, zárt mellékszentélyekbe vezetett egykor. A latin egyházban azután a középkorban megjelentek a templomhajóban a szentek tiszteletére emelt mellékoltárok, melyek a megnövekedett létszámú papság misézőhelyeiül is szolgáltak: egészen a II. vatikáni zsinatig a mellékoltároknál miséztek egymással egyidőben a papok, hiszen a római rítusban a koncelebrálás gyakorlatilag megszűnt.

Mára a papok száma erősen megfogyatkozott, s újra általánossá vált a koncelebráció, úgyhogy templomainkban ott állnak a mellékoltárok – ha ugyan le nem bontották őket – üresen, elhanyagolva, funkciótlanul. Pedig a mellékoltároknak ma is van érvényes üzenetük, s meg lehetne találni a módját, hogyan lehetne liturgikus funkciójukat helyreállítani.

A mellékoltárok ma is arra szólítanak fel, hogy lakjuk be az egész templomot. Mintegy hajóban szétterített ikonosztácionként arra tanítanak bennünket, hogy a szentek ott elhelyezett képein, szobrain keresztül kapcsolatban vagyunk a dicsőséges Egyházzal, azokkal, akik már győztek Jézus Krisztusban, akik miután megmosták ruhájukat a Bárány vérében, vele uralkodnak, s a Péter hajójában utazókat is segítik az örök partok felé. Nincs külön földi és mennyei liturgia, hiszen egyetlen Főpapunk van, Krisztus, aki áthatolt az egeken. Ő mutatja be Titokzatos Testének egészével: az üdvözültekkel, vagyis a dicsőséges Egyház, és velünk, a küzdő Egyház tagjai-

val, valamint a tisztulás állapotában lévőkkel, vagyis a szenvedő Egyházzal a tökéletes dicséret áldozatát.

A szentek közössége azért is közösség, mert tagjai élő kapcsolatban vannak egymással. Ez nem áll ellentétben azzal a tényvel, hogy egyetlen Közvetítő van Isten és az emberek között, Jézus Krisztus. Mivel az ember közösségi és történelmi lény, ezért az isteni kegyelem hozzánk való eljuttatásába Isten a kezdetektől fogva mind a mai napig belevon más embereket is. Ezért van létjogosultsága a szentekhez való fohászkodásnak, s ezért fordultak a katolikus keresztény hívek évszázadokon át azzal a természetességgel a szentekhez, ahogy nagyobb testvéreinkhez vagy barátainkhoz szokás. Milyen jó is volna, ha a szentek helyes tisztelete újjászületnék bennünk, ha a szentek közössége természetfölötti valósága ismét élő és természetes lenne számunkra! Akkor új korszak köszöntene ránk, melyben az elvilágiasodott kereszténység helyét újra a szentségre törekvő Egyház venné át.

A mellékoltárokat addig is illő tisztelettel és törődéssel kellene körülvennünk. A templomban tartott körmenetek alkalmával mint stációknál állunk meg előttük. Nagycsütörtökön az ünnepi szentmise végén minden oltárt megfosztunk díszeitől – ehhez az szükséges, hogy az év többi napján minden mellékoltár legyen megterítve, feldíszítve, gyertyákkal, mécsesekkel felszerelve. Kívánatos lenne, hogy legalább a szent ünnepén vagy emléknapján, akinek tiszteletére az oltárt emelték, misézzenek nála. Továbbá a templombúcsú napján a vesperás keretében, a *Magnificat* éneklése közben megtömjénezzék a templomban található valamennyi oltárt. De más alkalmakkor is végezhetünk ott litániát, egyéb ájtatosságokat, közös imádságokat, illetve egyénileg is szánjunk olykor néhány percet a szentek köszöntésére, meglátogatva oltárukat.

Fr. Barsi Balázs OFM: A templom az időben és az örökkévalóságban c. tanulmánya nyomán

(NEM CSAK) FIATALOKNAK**Názáret iskolája***A házasság mint az önátadás útja*

Korunkban nem a házasság és a család mint intézmény van válságban, hanem maga az ember, aki elvágta gyökereit, melyek Isten világához kötötték, és sem egyéni, sem közösségi és társadalmi szinten nem találja az identitását. Nincs mit csodálkoznunk azon, hogy kortársaink közül sokan, a bűntől sebzett emberi természetet véve normálisnak, el sem tudják képzelni, hogy férfi és nő egy életen át képes legyen hűségesen kitartani egymás mellett, nekünk azonban nem a bűn miatt egyensúlyát vesztett, megromlott emberi természetből kell kiindulnunk, hanem Krisztus tanításából és példájából, melyet a katolikus Egyház megannyi gyarlósága ellenére is hitelesen őriz és közvetít. Nem túlzás azt állítani, hogy ma egyedül Jézus Krisztus és az ő Egyháza védelmezi a szerelmet a maga feltétlenségében, tisztaságában és kizárólagosságában, feltárva a család ontológiai gyökereit.

Ebben a perspektívában nézve megláthatjuk az idők jeleit, s felfedezhetjük, hogy korunk sokféle romlottsága ellenére esélyt is kínál arra, hogy minden eddiginél jobban felragyogjon Istennek a házasságról és a családról alkotott eredeti terve. Az Egyház a II. vatikáni zsinaton, majd az ezt követő pápai megnyilatkozásokban is minden eddiginél tisztábban és erőteljesebben fogalmazta meg a két nem egyenlő méltóságát és összetartozását. Ahogy Gabriele Kubly írja: „Korunk kegyelme, hogy a férfi és nő közötti szeretet útja jobban meg van világítva, mint ezelőtt bármikor.” Mindez teljes összhangban áll a legújabb természettudományos kutatásokkal. Az orvostudomány, az agykutatás és a pszichológia egybehangzóan állítja, hogy a férfi és a nő képességeit és a társadalomban betöltött szerepét tekintve egyenlő értékű egymással, ugyanakkor fiziológiai-mentális-pszichikai – és, teszem hozzá: spirituális – adottságai nem egyformák. Egyenlőségük és egyenjogúságuk tehát nem az egyformaságban mutatkozik meg, hanem az egymásra utaltságban és egymás kiegészíté-

sében valósul meg igazán, legteljesebben abban az isteni szeretetből élő, őszinte és sírig tartó életszövetségben, melyet nem társadalmi sztereotípiák és anyagi érdekek, hanem a másik személyére kölcsönösen, Istenben kimondott szabad, feltétlen és visszavonhatatlan igen tart össze. A legújabb felmérések és statisztikák pedig arra is rávilágítanak, hogy a házastársi hűségnek és a kiegyensúlyozott, harmonikus családi életnek kiemelt egészségvédő szerepe van, ami mindenekelőtt abban mutatkozik meg, hogy a házások mind az egyedülállókkal, mind az élettársi kapcsolatban élőkkel összehasonlítva jobb testi-lelki közérzetnek örvendenek, és magasabb életkort érnek meg.

A házasság és a család az önkiteljesedés olyan dimenzióját nyitja meg előttünk, amit el sem tudunk képzelni addig, amíg valaki mellett életre szólóan el nem elköteleződünk, és nem vállaltuk fel őt testestül-lelkestül. Ebben is példa számunkra Szűz Mária és Szent József. Ők mindketten átlagos házasságról, gyerekekről ábrándoztak, de nyitottak voltak Isten akaratára, és készek voltak eredeti elképzelésük, a családi életéről szőtt álmaik helyett Isten terveit megvalósítani. Gondoljunk csak Máriára, aki az angyali üdvözet után olyan titok birtokosa lett, melyet még Józseffel sem oszthatott meg, és Józsefre, akinek bizalma Mária várandósságát látva kemény próbának volt kitéve. Ha nem bízták volna magukat és egymást egészen Istenre, biztos, hogy nem tudtak volna kitartani egymás mellett. Így viszont megtapasztalták, hogy ő csodálatos módon el tudja rendezni az emberileg megoldhatatlannak tűnő helyzeteket is. Egy család akkor válik Názáretté, ha megszületett az alapdöntés Isten mellett, és aztán ki-ki mindennap ennek az erőterében él. Az élet odaadása feltűnés nélkül, a hétköznapokban válik valóra, a családtagok közötti kommunikáció is a mélyben zajlik. Názáret lakói Isten irgalmas szeretetének csöndjében élnek. Történetük olyan közösséggé válás, mely közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal.

Balázs atya válasza

Kérdés:

Miért kötelező a cölibátus a római katolikus papság számára, miközben a görög katolikus papok nősülhetnek?

Balázs atya válasza:

A cölibátus alapja a mi Urunk, Jézus Krisztus példája és rendelése. A megtestesült Ige teljesen vállalta az emberi létet, azonban nem nősült meg, hanem szüzességben élt, mert földi életét teljesen az Atyához fűződő kapcsolata határozta meg. S Ő nyilatkoztatta ki, hogy Istennek bizonyos személyekre vonatkozólag az az akarata, hogy ugyanezzel a kizárólagossággal kötődjenek hozzá, mert számukra ebben valósul meg a mennyek országa, ez az Istennel való személyes egyesülés egyetlen lehetősége. Legyen ez látszólag bármilyen kemény és egyetlen követelmény, ha hisszük, hogy Isten a szeretet, és mindnyájunknak egyenként is üdvösségünket, vagyis boldogságunkat akarja, minden látszat, vélekedés és propaganda ellenére azt kell mondanunk, hogy a mennyek országáért vállalt cölibátus elsősorban nem mint lemondás értelmezendő, nem mint az ember módszeres gyötrése, természetének megerőszakolása, személyiségének megcsontítása, hanem mint igazi kiteljesedésének útja.

A cölibátus az apostoli korra nyúlik vissza, az ősegyház nős papjai ugyanis a szenteléssel egyidejűleg feleségükkel megegyezve abbahagyták a házasséletet, s a továbbiakban úgy éltek együtt, mint testvérek. Egyébként a görögöknél és ortodoxoknál sem nősülhetnek a papok, viszont pappá szentelnek nős férfiakat is. E gyakorlat alapja a nagy keleti egyházszakadás utáni (vagyis nem egyetemes) trullói zsinat határozata, mely az egyszer nősült férfiak pappá szentelésének ősi hagyományát úgy értelmezte, hogy a felszentelt nős férfiak papi szolgálatuk mellett folytathatják házasséletüket. (A mai általános szokás nem is ez, hiszen a görög papokat közvetlenül az esküvőjük után szentelik fel, vagyis éppen akkor kezdik el házasséletüket, amikor elődeik abbahagyták!) Egyébként az, hogy a görögöknél pap lehet

házasember, püspök viszont csak nőtlen férfi lehet, nyilvánvalóan utal az Úr Jézus tanítására és az ebből kialakuló eredeti szokásra.

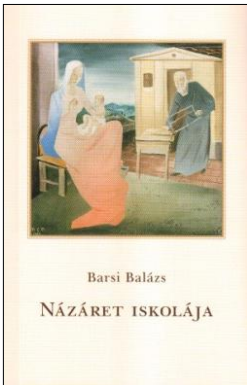
A Római Egyházban ezzel szemben később az vált gyakorlattá, hogy eleve a nőtlen férfiak közül választják ki a leendő papokat, akik azután a cölibátust a mennyek országáért vállalják. Lehet ezt a gyakorlatot bírálni, lehet különböző pszichológiai, szociológiai és egyéb érveket felhozni ellene, azt azonban nem szabad megkérdőjelezni, hogy a cölibátus eredete elsősorban teológiai, mert isteni elrendelésből fakad, és a teljes önátadás életformájává alakulva az életszentség kiváló útja. A görög papok családi életükkel példát adnak a szent házasságra, a római papok életformájukkal viszont arról az eljövendő életről tanúskodnak, ahol „már nem nősülnek és nem mennek férjhez, hanem élnek, mint Isten angyalai a mennyben”.

Alapjában véve egyébként a házasságra Krisztusnak ugyanaz a kijelentése vonatkozik, mint az Isten országáért vállalt szüzességre, cölibátusra: „Aki föl tudja fogni, fogja föl!” Egyik sem megy pusztán emberi erőből, hanem csak úgy, hogy az isteni forrásból táplálkozik. Mindkét nagy, egyetemes út a szentség hiteles útja, amennyiben a szeretet teljességére vezet.

Persze az ember gyarló, és a pap is követ el bűnöket, akár a hatodik parancs ellen is, de Boldog John Henry Newman bíboros érve ma is áll: a házasságban élő protestáns lelkipásztorok ugyanolyan és legalább annyi bűnt elkövettek a hatodik parancs ellen, mint a katolikus papok. Vagyis nem a cölibátus ezeknek a bűnöknek az oka, hanem az áteredő bűntől megsebzett emberi természet rosszra való hajlama, és nem is a cölibátus eltörlése a megoldás, hanem Isten akaratának, hívó szavának hűséges követése.

A cölibátussal kapcsolatban tehát ne azt keressük, hogy szerintünk mi a jobb azoknak a katolikus férfiaknak, akik papságra készülnek, hanem hogy mi Krisztus akarata rájuk vonatkozóan, ahogy azt az Egyház kezdettől fogva felfogta és megértette. És imádkozzunk papjainkért, hogy vállalt életformájukban hűségesen kitartsanak.

KÖNYVESPOLC

NÁZÁRET ISKOLÁJA

Názáret, a Szent Család otthona és Jézus rejtett életének színtere napjainkban különösen időszerű tanítást rejt magában, mindenekelőtt a keresztény családok, de a szerzetesi és papi közösségek, sőt az egyedülállók számá-

ra is. Ezt a tanítást bontja ki Balázs atya könyve nyolc „leckében”, arra biztatva az olvasót, hogy ő is alapítsa meg saját életének keretei között a maga kis Názáretét, melyet áthat a mi Urunk, Jézus Krisztus rejtett, mégis szinte tapintható jelenléte. A könyv a Család Éve alkalmából jelent meg újra, bővített és átdolgozott kiadásban, 128 oldalon. Kapható a kegytárgyboltban kedvezményes, 760 Ft-os áron.

KIADVÁNYAINK NAGYBÖJTRE

Jézus pere

Elmélkedés az Úr Jézus egész történelmen végighúzó peréről

Akciós ára: 400 Ft

Íme, most fölme gyünk Jeruzsálembe

Hitünk misztériumai a nagyheti liturgiában 900 Ft

Nagyhét

A Nagy hét liturgiájának dallam- és szöveggyűjteménye 2000 Ft

John Henry Newman Vasárnapi beszédei (Nagyböjt és Húsvét)

900 Ft

A nagyböjt bűnbánati fegyelme: Péntekenként 14 éves kortól nem eszünk húst, hamvazószerdán és nagypénteken szigorú böjtöt tartunk, vagyis húst nem eszünk, csak háromszor étkezünk, és egyszer lakunk jól. Természetesen a betegek fel vannak mentve a testi böjtölés alól. A böjt nem öncélú valami. Már Szent Ágoston is kifogásolta azok magatartását, akik a húsétel helyett nehezebben elkészíthető, értékesebb ételeket hajhásznak. Ez nem böjt, csupán a fényűzés megváltoztatása.

„Ha két napig böjtölsz, ne képzeld, hogy különb vagy annál, aki nem böjtölt. Te böjtölsz, de haragszol, ő ugyan eszik, de kedves. Te szíved kínját és gyomrod korgását civakodással emészted meg, ő mértéktelenesen eszik, és hálát ad Istennek.”

(Szent Jeromos)

Életem Ura és Uralkodója, ne engedd hozzám a jóra való restség, könnyelműség, pénzvágy és megszólás szellemét!

Ajándékozd inkább szolgádnak a józanság, alázatosság, állhatatosság és szeretet lelkét!

Igen, Uram, Királyom! Add meg, hogy megismerjem bűneimet, és meg ne ítéljem felebarátomat, mert áldott vagy örökkön-örökké. Amen!

(Szíriai Szent Efrém imádsága a görög katolikus testvérek nagyböjti liturgiájából)

Lapunk elektronikus változata több más információval együtt megtalálható az interneten a www.sumeg.ferencesek.hu oldalon.

Egy esztendővel ezelőtt nyílt meg Balázs atya honlapja, a www.barsibalazs.hu internetes oldal. Azóta nap mint nap több százan, összesen közel 100 ezer alkalommal keresték fel a látogatók, hogy Balázs atyáról, munkásságáról, aktuális előadásairól információt, gondolataiból lelki táplálékot nyerjenek.